

Fullkomlighet, odödlighet, allmakt

Välkomna! Ni är alla gudomligt välsignade, mina käraste vänner. Guds kärlek är som en kolossal mantel av fint spunnet guld som tränger igenom universum och omsluter allting och alla som existerar i hela skapelsen. Den är en bestående verklighet, alltid tillgänglig i sin essens. Bara det fränkopplade sinnet undgår att uppfatta den gudomliga kärleken och rör sig ut ur nåden, så att säga. Men avlägsnandet från nåden är endast en illusion. Det blir en verklighet för det snäva medvetandet som tror att illusionen är verklig. Allteftersom ni växer på er väg och ständigt upptäcker fler och finner djupare förbindelser med er själva, med vad som finns inom er nu, får ni slutligen kontakt med denna essens av er själva som utgör nådens tillstånd som jag just beskrev.

Ert innersta universum utgör också det yttersta universumet och omvänt. Det finns i sanning ingen åtskillnad mellan dem. På samma sätt som tiden är en illusion, är också "insidan och utsidan" en illusion och det är en illusion att du är separerad från manteln av gudomlig kärlek, som också utgör du själv, för du är en del av denna mantel. Den ges inte bara dig eller är tillgänglig för dig – du är den.

Jag vet, mina vänner, detta är svåra begrepp att förstå, för att inte tala om att uppleva i ert nuvarande tillstånd, ett tillstånd där en energi- och medvetandeförtätning har skapat små kärnor, så att säga. Jag kanske kan använda analogin av en "luftficka" för att förmedla materiens natur eller liv. I den gudomliga verklighetens ofantliga hav, finns det luftficksliknande formationer och konfigurationer som frambringas av vissa medvetandetillstånd. För dem som skapade denna särskilda förtätning, som befinner sig i detta medvetandetillstånd, tycks skapelsen vara unik och isolerad. Ingenting annat tycks existera, för man kan inte uppfatta det som är frambringat av andra medvetande- och utvecklingstillstånd. "Luftfickan" man lever i representerar ens nuvarande verklighet. Det kan vara en helt annan "luftficka" för andra som du kan se och höra, men som lever i en annan värld och har skapat en annan konfiguration.

Ditt högre jag utgör naturligtvis Guds ständigt existerande nåd, manteln av kärlek, sanning och skönhet som genomsyrar all existens. Ditt högre jag känner till tillstånd av verkligheten som ditt medvetna sinne inte vet någonting om. Endast på resan till ditt innersta väsen vidgar du gradvis upplevelsen och vetskapen som kommer från ditt högre jag och tillåter den därigenom att tränga

in i sinnet hos din medvetna personlighet. I det medvetna sinnets begränsade förnimmelsetillstånd, blir sanningen som det högre jaget vet är verklig, något förvrängd. Att uppfatta det högre jagets vetenskap genom egomedvetandets labyrint gör sanningen på något sätt osann.

I kvällens föredrag ska jag tala om tre sådana särskilda tillstånd av verkligheten, som i det högre jaget är vackra, men som i egomedvetandet blir osanna, de hamnar ur centrum och blir förvrängda och neurotiska. Förvrängningarna behöver därför först överges på egomedvetandets nivå, innan de kan återuppträda som sanning på en djupare medvetandenivå. Det är mycket viktigt att förstå detta. Ni kämpar ständigt på grund av att ni alltid antar att någonting är antingen rätt eller fel; någonting kan dock vara sant på en nivå och osant på en annan.

De tre aspekterna som jag vill diskutera denna kväll är *fullkomlighet*, *odödlighet* och *allmakt*. Låt oss undersöka hur dessa tre tillstånd av verkligheten skiljer sig åt när de upplevs i det högre jagets medvetande och när de upplevs på personlighetens nivå. Jag dristar mig till att säga, mina vänner, att det kommer att vara till stor hjälp för er om ni kan absorbera det jag försöker ge er här.

Låt oss börja med *fullkomlighet*. Det högre jagets strävan efter fullkomlighet är naturligtvis en rättmätig rörelse, för själen vet att detta tillstånd av verkligheten finns som en egen verklighet som lever och andas. Det andliga väsendets fullkomlighet skiljer sig dock mycket från hur egot föreställer sig den. Fullkomligheten är i verkligheten ett ständigt föränderligt flöde. Det finns ingenting statiskt kring den. Det ena står inte i motsats till det andra. Sanning, skönhet, kärlek utgör ständigt föränderliga manifestationer, som alltid förändras på ett lämpligt sätt i relation till situationen. Fullkomlighet är därför ett ständigt rörligt tillstånd. Men egomedvetandet föreställer sig fullkomligheten som statisk, mycket begränsad och uteslutande snarare än inkluderande. Fullkomligheten urartar därför till perfektionism. När detta sker, tar dualiteten ut sin rätt. Den ena saken tycks vara bra, den andra dålig.

Strävan efter fullkomlighet från egots synvinkel måste ges upp för att verkligen nå det högre jagets fullkomlighet. Låt oss betrakta motiven för fullkomlighet på båda nivåerna – den medvetna egopersonlighetens nivå och det högre jagets nivå. Låt oss tillsammans med detta titta på vissa av kvaliteterna och karaktärsdragen som kommer till uttryck i båda tillstånden.

Motivet – om det finns något sådant ur det högre jagets perspektiv – för att vara fullkomlig och vilja uppnå fullkomlighet, utgör kärlek. Det utgör insikten om att endast ett tillstånd där ren kärlek råder kan främja skapelsen, kan hjälpa till i den stora utvecklingsplanen. Gud är fullkomlighet, därför är gudsjaget fullkomligt – i visdom, i kärlek, i skönhet, i enhet, i det fulla inkluderandet och i den odelade verklighet där det som är gott och önskvärt för en individ också måste vara det för alla andra. Sann fullkomlighet är ett avslappnat tillstånd av varande där det inte finns någon rädsla

eller något högmod eller någon egenvilja. Fullkomligheten finns för sin egen skull, enkel och ren. Verklig fullkomlighet bär inom sig ett tillstånd av djup självinsikt som inrymmer respekt och kärlek för jaget lika mycket som för alla andra ting i skapelsen. Något bevisande är därför inte nödvändigt. Fullkomligheten är vidöppen och känner inte till någon formel eller stel regel. Inre frihet och trygghet gör det möjligt för individen att spontant avgöra när man ska vara mjuk och när man starkt ska hävda en position. Det finns inte någon känslös sentimentalitet som räddhågat undflyr en konfrontation. Modet att riskera ett avvisande för hjälpens och sanningens skull finns, utan att bli en ytterlighetsposition som utmärks av en straffande självrättfärdighet. Expanderande, givande, glädjefyllda och kraftfulla uttryck av gudomlig verklighet strömmar fram i den positiva aggressionens tillstånd, liksom i den mjuka mottaglighetens och acceptansens tillstånd. Fullkomlighet är en levande kraft som andas, läker, växer och skapar för att den finns för sin egen skull. I detta tillstånd uttrycker den ständigt en mängd olika gudomliga kvaliteter, inte bara kärlek, sanning, rättvisa, skönhet, utan också kreativ livskraft, vitalitet, myriader av uttryck för jaget, för livet som ständigt skiftar för det djupa naturliga syftet att sprida gudomlig verklighet in i allt tomrum. Detta är en mycket begränsad förklaring, mina vänner, för det finns inte mänskliga ord för att beskriva detta tillstånd. Ni behöver således använda era innersta känslor, er innersta själs intuitiva förmågor för att känna vad jag här avser att förmedla.

Hur ser då strävan efter fullkomlighet ut när den kommer från egopersonlighetens nivå? Vilka är motiven? Vilka är inställningarna? Uppenbarligen finns det högmod – behovet av att vara fullkomlig för att vara bättre än andra. Den känslan ensam förvränger verkligheten fullständigt. När man jämför på detta sätt, befinner man sig, som jag ofta har nämnt, i illusionen av att det finns en begränsad kvot fullkomlighet tillgänglig, så att man missunnsamt behöver bevaka sin egen och ta bort den från andra för att uppnå sitt mål. En annan persons redan utvecklade tillstånd tycks samtidigt förminska dig. Att försöka bli fullkomlig på bekostnad av andra omintetgör uppenbarligen själva ditt mål, för ingenting skulle kunna vara mindre fullkomligt än den inre girighet, missunnsamhet, avund, den ansträngda ambition och fåfänga som är inblandade här, för att inte tala om den mycket ofullkomliga, begränsade synen på livet där en sådan exklusivitet tycks utgöra en verklighet för dig.

En annan förvrängning i strävan efter fullkomlighet på personlighetens nivå är rädslan för inre ofullkomlighet, en dold känsla av att vara värdelös som aldrig rättfram ses i vitögat, förstås och arbetas igenom i dess detaljer och små vardagliga yttringar. I stället tar du på dig en mask av perfektionism för att bevisa för världen och dig själv att värdelösheten som du befarar och misstänker inte existerar. Fullkomligheten blir då en ovanpålagd lösning för värdelösheten som du inte vill uppleva och undersöka. Här har vi alltså också att göra med undvikande och osanning. Du är osannfärdig i bemärkelsen av att inte vilja se vad du verkligen känner och tänker kring dig

själv, utan strävar snarare efter att framstå som något som du inte är. Fullkomligheten blir, eller är, på egots nivå styrd av det yttre. Den existerar för andras skull, för framträdandets skull.

Om fullkomlighet – ett gudomligt tillstånd – söks i ett osannfärdigt tillstånd, måste det falska sökandet således leda till en rigid förvrängning, sannerligen en karikatyr av det verkliga fullkomliga tillståndet. En sådan högmodig, räddhågad, osanningsenlig inställning indikerar en bristande tilltro till din egen djupare natur. Du försöker därför skyndsamt låtsas att du befinner dig i ett fullkomligt tillstånd, utan att det har utvecklats på ett organiskt sätt. Att låtsas framstå som fullkomlig – vilket kan gälla för specifika aspekter av personligheten och inte så mycket för hela personligheten – innebär en djup oärlighet från det lägre jagets sida. Det innebär verkligen att fuska, att vilja hoppa över det mödosamma arbetet att bli och att vilja uppnå det önskvärda resultatet utan att betala priset. Detta ökar i sin tur skulden och en känsla av värdelöshet som är diffus och inte preciserad i vaken medvetenheten.

Den ovanpålagda fullkomligheten – eller snarare perfektionismen – är alltid blind, osäker och därför bunden vid regler. Den använder ofta sanningen på ett malplacerat sätt, i generaliseringar som inte passar tillfället. Jaget blir då ibland felaktigt mjukt där en konfrontation och ett hävdande skulle vara lämpligt, och intolerant där acceptans skulle vara lämpligt. För många personligheter tycks den ena eller den andra av dessa två inställningar framstå som ”gudfruktig” eller ”riktig” och används på ett blint sätt, på grund av att den har blivit strukturerad in i personligheten. På grund av att du vägrar att se och möta din djupa brist på tilltro till dig själv, projicerar du den alltid utåt i en cynisk och negativ inställning till världen. Alternativt kanske du tar på dig en falsk tilltro i ditt framträdande. Det egna dömandet som du inte öppet kan se i vitögat, förvränger personligheten till att bli själv rättfärdigt sträng med andra. Religiösa personer förvränger ofta verkligheten på detta vis och rationaliserar sin snäva inställning genom att använda religiösa doktriner. Eller man kanske projicerar ett omhuldande av jaget och skuld på ett annat sätt, genom att bli överdrivet tillåtande och sentimental och därigenom utveckla en falsk, maskerad självacceptans som endast är skenbar.

Ni kan mycket tydligt se, mina vänner, att ni behöver överge anspråket på fullkomlighet för sannfärdighetens och ödmjukhetens skull, i vilken ni accepterar er ofullkomlighet. Och detta är verkligen den tröskel som behöver gås igenom för att gradvis skapa utrymme för den ständigt existerande fullkomligheten i er själ, en fullkomlighet som vecklar ut sig och som ni kommer att uppleva på ett så annorlunda sätt när ni närmar er den på det här viset. Ödmjukheten att ge upp perfektionismen samt ärligheten att betala priset för att utvecklas långsamt till ett mer genuint fullkomligt väsen, är oundgängliga förutsättningar som i själva verket är aspekter av den verkliga fullkomligheten. Det kan tyckas paradoxalt, men att ödmjukt acceptera sitt ofullkomliga tillstånd

och betrakta det på ett kreativt, konstruktivt och specifikt sätt för att förstå och upptäcka samband, är redan ett uttryck för den inre Gudomen.

Låt oss nu komma till *odödlighet*. Odödlighet är återigen det tillstånd av verkligheten som det högre jaget vet existerar. Medvetandet som är fränkopplat det högre jaget förvrider dock den här sanningen. Den medvetna tankeprocessen översätter denna medvetenhet till rädsla för döden, precis som det högre jagets budskap om att fullkomlighet är möjlig när den medvetna personligheten som rädsla för ofullkomlighet. Rädslan för döden säger på den djupaste nivån: ”Jag vill uppleva det odödliga tillstånd som jag vet existerar, även om jag temporärt är fångad i den dualistiska ”luftfickan” som består av liv kontra död – ett antingen-eller”. I denna upplevelse, i denna syn, när du befinner dig i det ena, ser du inte det andra och du är rädd för att ge upp det ena för det andra.

Rädslan för döden innebär också avsaknad av tilltro till den ständigt fortgående verkligheten av allt liv, allt medvetande. När egenvilja och rädsla motiverar det medvetna sinnet hos den yttre personligheten, söker och förvränger dock dessa båda odödlighetens sanning för att undvika rädslan för döden. Att tillägna sig andliga sanningar för att förneka att känna rädslan för döden är en neurotisk yttring. Personligheten är rädd för att gå igenom tunneln av denna rädsla. Bara när du konfronterar tunneln med mod och går igenom den – liksom du behöver konfrontera och gå igenom alla fruktade känslor – kommer du att uppleva det eviga livets verklighet, oavsett om du befinner dig i kroppen eller utanför kroppen.

Motivationen till tron på odödligheten spelar en oerhört stor roll här. Om du döljer din rädsla för döden, din avsaknad av tilltro och gör din medvetenhet avskuren från källan till denna mörka rädsla, kommer det inte att fungera att lägga sanningen ovanpå utifrån. Odödligheten behöver överges och dödligheten behöver accepteras tills du verkligen kan bli odödlig.

Och nu ska vi titta på den tredje av denna triad: *allmakt*. Själens yttersta tillstånd av verkligheten känner återigen till sin egen allmakt, sin egen gudomliga natur – det känner till sin makt att läka, sin makt att skapa världar och omskapa jaget i myriader av glädjefulla former, att lösa upp dessa former och omskapa dem igen. Men den medvetna personligheten förnimmer vagt detta allsmåttiga tillstånd i en förvrängd form, som med de två andra begreppen. När detta förvrängda budskap från det högre jagets tillstånd tar sig igenom kanalens tunna tratt som ännu existerar på ett mycket smalt sätt, kommer det till uttryck som det barnsliga anspråket på allmakt som ni alla vet finns hos spädbarn och även i de infantila aspekterna hos vuxna. I detta förvrängda, omogna tillstånd dikterar egenviljan en fullständig allmakt: ”Jag vill ha det på mitt sätt. Det får inte finnas några hinder eller fördröjningar, oavsett kostnaden för andra. Jag måste få min vilja uppfylld omedelbart, oavsett konsekvenserna.” Den yttre personlighetens känsla av allmakt innebär ett

insisterande på magiska lösningar som är tänkta att avlägsna behovet av att lära sig och växa av att hantera realiteterna som du redan har skapat, såsom frustration, smärta, svårigheter, kamp.

Denna förvrängning är uppenbarligen destruktiv. Den innebär själviskhet, kärlekslöshet, hänsynslös ignorering av andra ända fram till grymhetens och överklighetens gräns – övertygelsen om att en ren viljeakt kan få hinder att försvinna, när vad som verkligen påkallas är att lära sig av dem genom acceptans och därmed transcendera dem. Denna förvrängning avslöjar också en begränsad syn på skapelsens verklighet, en avsaknad av tillit eller tilltro, och återigen fuskandet som vill undvika mödan av växandets kamp.

Det är därför uppenbarligen nödvändigt för den växande, mognande individen att överge anspråket på allmakt och magi, med alla negativa karaktärsdrag som finns inneboende i detta anspråk. Om du har ödmjukheten att acceptera dina begränsningar, kan du gå igenom dörröppningen och gradvis utvidga din makt att skapa. Men detta äger då rum på den andra nivån, på ett helt annat sätt.

Motivet på det högre jagets nivå för att uppleva det sanna gudomliga tillståndet av allmakt, har ingenting att göra med högmod, egenvilja eller rädsla. Det utesluter inte andra. Det inkluderar dem alltid. Det utgör självuttryckets mäktiga, lysande kraft som aldrig inkräktar på andra. Den slags allmakt som det omogna tillståndet försöker sig på, inkräktar alltid på andra och vill begränsa dem till förmån för sin egen större makt, vill underkiva andra som ett verktyg åt sig. Det gudomliga allsmäktiga tillståndet gläds åt andras likvärdiga allmakt. Det finns aldrig någon maktkamp mellan väsen i detta tillstånd.

Låt oss se, mina käraste vänner, på vilket sätt ett förespeglat tillstånd behöver ges upp för att återfå det på en genuin nivå. Målet behöver temporärt förloras ur sikte. Anspråket på egots fullkomlighet som grundar sig i högmod, jämförelse, fåfänga och rädsla för din egen otillräcklighet, behöver ges upp. Du behöver ha ödmjukheten att se dina ofullkomligheter. Detta i sig är det säkraste, snabbaste sättet att komma närmare fullkomlighet.

Tron på odödlighet behöver temporärt överges, även om den kan vara helt korrekt, för trots din tro kan du ännu inte föreställa dig förändringen – skiftet i medvetandet på en känslö- och upplevelsenivå – som äger rum när du lämnar kroppen. Detta är fortfarande bara ord för er alla. Det är viktigt att ni ger upp att använda dessa ord för att förneka er diffusa oro, er ängslan eller rädsla för detta okända tillstånd genom att lägga sanna principer och fakta om det större livet ovanpå dessa känslor. Ni behöver erkänna er rädsla, er förbrylelse, ert ängsliga tillstånd, känslan av att vara fullständigt vilsen. För ni konfronterar verkligen en mur som ni ännu inte kan tränga igenom. Denna mur är ert eget verk. Den är ett resultat av er fränkoppling och vändningen som ert

sinne har tagit i just denna "luftficka" av er förtätade verklighet. Den självskapade muren kan dock endast falla sönder när du accepterar att den finns och låter dig känna känslorna som denna mur framkallar i dig. Du behöver inte överge idéerna, men du behöver erkänna att idéerna endast är idéer för dig, att dina känslor är långt avlägsna från dem och att du faktiskt är rädd för den svarta muren av det okända som du måste färdas igenom.

Ni behöver gå igenom liknande murar av det okända praktiskt taget varje dag i era liv, om ni vill leva fullt ut och inte begränsa och beröva er själva. Ju mer ni gör detta frivilligt, desto mer kommer murarna att lösas upp, även den stora muren. Detta kommer att göra det möjligt att verkligen uppleva ett skifte i medvetandet, även medan man lever i kroppen. Ni färdas igenom murar av okänd skräck i arbetet på denna väg, som ett resultat av att vara hängivna era känslor som ni hade förnekat: smärta, hat, självavvisande, skuld, raseri, alla nyanser av rädsla och skräck, liksom de ännu mer fruktade känslorna av kärlek, sexualitet, lycksalighet, att vara ett. Allteftersom ni lär er att färdas igenom dessa känslor, trots den initiala rädslan för att göra det, upplever ni en underbar ny frihet, en underbar befrielse och ett berikande. Ett tidigare okänt tillstånd blir till ett känt tillstånd. Det hjälper inte att intala dig på vilket sätt du tror att du inte behöver vara rädd för dessa känslor, samtidigt som du undviker att uppleva dem och gå igenom den mörka tunnel som de tycks utgöra. Endast genom att gå igenom dem, kan du verkligen frigöra dig så att du aldrig igen kommer att vara rädd för dem i samma grad. Om du upprepar detta varje gång en kvarstående rädsla för någon känsla väller upp igen, kommer det så småningom inte att kvarstå någon rädsla för någon känsla eller något tillstånd. Det är samma sak med den stora rädslan för den synbarligt slutgiltiga tunneln.

När du omfamnar expansionen in i ett nytt territorium i ditt dagliga liv – när du upphör att hindra din expansion, för att du har den grundläggande tilltron och modet att gå in i ett okänt tillstånd – gör du det okända till något känt. Det fruktade okända, låt det vara en känsla som du betecknar som negativ eller ett utvidgat upplevelsetillstånd som verkligen är positivt, tycks varje gång utgöra en svart mur för dig som du är rädd för och önskar undvika. Undvikandet av den hindrar den ständigt flödande rörelsen i ditt liv från att ta sin naturliga gång. Genom att temporärt överge den yttre teorin om odödlighet och acceptera din rädsla för dödligheten, kan du gå därmed igenom en svart mur och verkligen inse odödligheten som ett upplevt faktum. Samma sak med fullkomligheten, med allmakten – eller med många andra tillstånd av verkligheten. Detta gäller också för känslorna som du är skräckslagen inför: när du har tagit dig igenom dem, kommer du att uppleva tillståndet som verkligen visar att du inte behöver vara rädd för dem.

När det gäller allmakt arbetar ni redan i stor utsträckning på detta. Ni upptäcker spädbarnet inom er som kräver allmakt och magiska lösningar. Ni uttrycker dessa krav och begär och ert raseri när dessa begär inte kan uppfyllas. Ni lär er att acceptera begränsningen hos er nuvarande

personlighet. Det behövs ödmjukhet för att acceptera detta; du behöver tilltro för att ge upp det du tror att du måste ha just nu, särskilt om det är en kraftfull rörelse som bortser från livets rytm, i dig själv och i andras liv. Endast genom denna akt av kärlek, tillit, anständighet, ärlighet och ödmjukhet, kan man komma tillbaka till allmakten på ett helt nytt och annorlunda sätt. Ni upptäcker alltmer ny styrka, ny skaparkraft, nya förmågor, nya intuitiva förmågor som ni aldrig tidigare trodde var möjliga. Dessa är ett direkt resultat av att ge upp den falska versionen av fullkomlighet, odödlighet, allmakt och andra tillstånd som man gradvis behöver utvecklas in i.

Ni kan se, mina vänner, att när tillstånd av verkligheten på nivån där den kosmiska sanningen och skapelsen råder, filtrerar igenom den begränsade öppningen in i egopersonligheten och den medvetna personligheten missförstår och förvränger dem, omvandlas tillstånd av gudomlig sanning till lögner och neurotiska uttryck.

Mänsklighetens sammanblandning av dessa tillstånd vid denna tidpunkt i er tid, i er historia, är mycket betydande. Låt oss kasta ett ljus på utvecklingens rörelse i detta avseende. Förr i tiden, när religionen var starkt representerad i mänsklighetens liv, accepterades den postulerade sanningen. Vid den tidpunkten i utvecklingen behövde människan först beakta dessa principer intellektuellt, då de inte var redo att hantera dem emotionellt. Detta utgjorde en nödvändig början vid ett visst utvecklingsstadium. Det är alltid så: först måste en ny idé beaktas innan den kan införlivas i det djupare medvetandet. De nya, sanningsenliga idéerna måste komma utifrån för att underlätta öppnandet av kanalen, så att det inre jaget kan bekräfta dem genom upplevelse.

Högre utvecklade anhängare av de inre religiösa rörelserna visste alltid att dessa fullkomliga tillstånd existerade inom mänskligheten som en potential att förverkliga. De visste alltid att Gud finns i det inre och de postulerade alltid detta. Vid den tiden kunde detta dock inte vara mer än en teori och ett avlägset mål. Den här sanningen missförstods, förvrängdes och missbrukades då av det högmodiga, dominerande, räddhågade egot, så att fullkomligheten påtvingades, förespeglades och dikterades på ett straffande sätt för att mildra rädslan för att konfrontera dessa rötter i personligheten där dessa tillstånd av fullkomlighet ännu inte kunde existera.

Detta missbruk och denna felaktiga användning, denna farliga flykt från de nödvändiga utvecklingsstegen, nödvändiggjorde en ny rörelse i er historia, som kom med psykologin. Allteftersom psykologin utvecklades, identifierade den de förvrängda uttrycken som falska, illusoriska lösningar och betecknade dem som neurotiska tillstånd som den mognande individen på ett naturligt sätt övergav, åtminstone till viss del. Genom psykologin kunde en person ledas till att acceptera sin begränsning, ofullkomlighet och dödlighet.

Denna mycket viktiga psykologiska rörelse började dock så småningom försämrans som ett resultat av det dualistiska tillståndet. Den förlorade ur sikte det faktum att det fanns ytterligare ett steg. Det finns en ytterligare nivå där det falska blir sant igen. Triaden av fullkomlighet, dödlighet, allmakt existerar verkligen och psykologins totala förnekande av dessa tillstånd är således lika felaktigt, även om det först var nödvändigt för att följa växandets kurva.

I den nya tidsåldern leder allting till en upptäckt av och en sammansmältning med de inre nivåerna – en sammansmältning av dualiteterna, av antingen/eller-principen. Ni kommer att upptäcka att ni inte är fullkomliga; inte heller ger ni upp fullkomligheten för alltid. Ni är inte odödliga; inte heller ger ni upp odödligheten för alltid. Ni är inte allsmäktiga; inte heller förblir ni begränsade och separerade för alltid. Ni kommer att upptäcka att olika sanningar gäller för olika nivåer. På er personlighets yttre nivå är ni verkligen inte fullkomliga, ni är verkligen dödliga, ni är verkligen långt ifrån att vara allsmäktiga. Men en absolut fullkomlighet, odödlighet och allmakt existerar redan inom er. Bara när ni överger ert insisterande på att besitta dem på en gång, kommer ni alls att kunna veta vad som är fullkomligt och vad som inte är fullkomligt, vad som är liv och vad som är död, vad som är makt och vad som är svaghet.

När man befinner sig i den dualistiska förvirringen vet man inte. Ni tror ofta att ni vet vad som är fullkomligt och ofullkomligt, men ni vet inte riktigt, eftersom ni saknar förståelse och kan inte se tillräckligt långt in i kedjereaktionerna; ni uppfattar inte dynamiken. Ni tror ofta att någonting utgör död när det i verkligheten utgör liv, och liv när det i verkligheten utgör död. När ni exempelvis avtrubbar er förmåga att känna och er förmåga att uppleva djupt och skälva med livet, tror ni att ni är levande. Och ni tror att detta att glida igenom porten innebär att vara död. Även medan livet i kroppen pågår, tror ni att detta att uppleva er smärta och skräck – eller er fiktiva värdelöshet – utgör död, som kommer att förinta er. När ni uppåddar modet att gå igenom den på ett verkligt sätt, kommer ni att upptäcka att ni har vunnit nytt liv. Just dessa känslor ni fruktade som döden i sig, inrymmer i själva verket mycket av den livsenergi och vitalitet som ni avsiktligt har gjort livlös. Ni ser alltså, mina vänner, att ens veta vad som är det ena och vad som är det andra inte riktigt kan vara möjligt på personlighetens nivå, det medvetna sinnets nivå nu. Genom att känna till detta, kommer ni kanske gladeligt att lära er att inte längre insistera på den förvrängda fullkomlighet, odödlighet och allmakt som växer utifrån rädsla, avsaknad av tilltro, självhat, begränsad syn, högmod, otålighet, misstrogenhet. Ni lär er att överge dem, allteftersom ni går igenom känslorna som skapar brådskan att befinna sig i dessa tillstånd. Ni kommer således att färdas igenom portar, tunnlar och murar.

En till sak vad gäller kontakten mellan det medvetna sinnet och det högre jaget: Som ni kan uppfatta rätt så tydligt av det föregående, när kontakten är partiell och om det faktum att det endast är en partiell kontakt inte tydligt förstås, kan det uppkomma skada. Samma process som

jag redogjorde för med dessa tre aspekter, kan förekomma på många andra sätt. Jag avser inte det minsta att antyda att det medvetna sinnet inte bör försöka skapa kontakt med det högre jaget. Tvärtom, naturligtvis. Men vad som är viktigt att veta är att en vacker öppning på ett visst område inte garanterar att en liknande öppning finns på alla andra områden. Det finns människor som har upprättat en god förbindelse med sitt högre jag. Inom detta område kan de ha en flödande, vacker kanal där det medvetna sinnet verkligen kan inspireras, vägledas, instrueras av Gud i det inre. Om den medvetna personligheten då tror att han eller hon nu verkligen är ”trygg” och har denna kontakt inom alla områden, kan detta dock bli en fara. Där kontakten inte finns, är kanalen inte öppen och är inte möjlig att komma igenom, oavsett hur öppen och sanningsenlig den kan vara inom ett annat område. Det är ett stort misstag att anta att en öppen kanal garanterar att den sanningsenligt kan instruera eller ens peka ut de blinda fläckarna som fortfarande finns i personligheten. Där personligheten fortfarande är motståndskraftig, blockerad, försvarad och har ett intresse i att inte känna till eller erkänna den här inställningen, kan den öppna kanalen inte fungera.

Detta är en specifik faropunkt på vägen mot öppnandet av kanalen. Många har vacklat här. Innan en sådan kanal öppnar sig, finns inte denna fara i samma utsträckning. Det finns då andra faror. Men när någons kanal har upprättats, börjar personen ofta tro att det gudomliga jaget som fungerar och förmedlar sig så vackert, kan peka på alla hans eller hennes blinda fläckar. En sådan person blir då innesluten i sig själv. Det kvarstående högmodet kan göra honom eller henne slutet för hjälpen från andra som bättre kan peka ut det som kanalen inte kan avslöja. Nu när fler av er upplever denna nyuppväckta kanal som en ofantlig källa till glädje och styrka, låt mig särskilt varna er för detta, så att ni kan undvika fallgroparna. Många högt utvecklade andliga nydanare och kanaler har senare försämrats på grund av okunnigheten om denna dynamik. Gud i ditt inre påtvingar aldrig jaget något som jaget inte aktivt söker. Detta är en lag som aldrig bryts och detta är varför det är så absolut nödvändigt att fortsätta arbetet på denna väg – kanske i en annan bemärkelse – med en hjälpare och med era vänner i gruppen, ännu mer efter att kanalen börjar fungera.

Fråga dig på djupet, var gör du fortfarande motstånd och försvarar dig, var håller du fast och har ett intresse i att inte låta något komma in som kan tyckas vara hotande för dig. I den grad som du kan bekräfta att det finns en sådan inställning, ligger du redan bättre till, för då har du verktygen att arbeta med den och kan förstå att detta begränsar din uppfattning av verkligheten och din kanal till ditt högre jag. Även där den öppna kanalen redan fungerar, kan dess budskap översättas och användas på ett felaktigt sätt för att vidmakthålla motståndet. Sådana förvrängningar finns inte bara vad gäller triaden fullkomlighet, odödlighet och allmakt, utan på många områden av livet, alltför många för att lista. Var medvetna om den här möjligheten! En ofullständig öppning och ett ofullständigt tillstånd av mottaglighet, ett försvarstillstånd, förvränger budskapen från det högre

jaget, oavsett om de visar sig i en längtan, i en strävan som inte är artikulerad eller i faktiska instruktioner och ord.

Er väg är verkligen ett mycket, mycket välsignat förehavande. Om ni bara kunde se skillnaden i era inre landskap efter de första stegen som ni redan har företagit er – och de första stegen är alltid de svåraste! Och ni bara kunde se det ännu mer underbara, utvidgade inre landskapet som kommer att bli er egen hemmaplan när er hängivenhet för hela er själva och för hela varandets sanning ständigt förnyas och rotas inom er, om ni lär er att ha tilltro i perioder av mörker i era liv, kommer själva dessa perioder att förkortas – och förkortas redan – allteftersom er väg fortskrider. De blir mindre skräckinjagande och förekommer mer sällan. Fortsätt på er vackra resa, det finns inte någon bättre resa. Ni alla är välsignade på djupast möjliga sätt. Ni tar emot en överbringad välsignelse för varje steg på er väg, i kärlek och i tilltro. Var din Gud.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12